

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **N.Q.C.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalované ze dne 9. 10. 2014, č. j. MV-105988-3/SO-2014,**

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 24. 6. 2014, č. j. OAM-9082-51/DP-2013. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky

a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě primárně nesouhlasil s důvody, pro které byla jeho žádost zamítnuta, resp. pobytové oprávnění neprodlouženo, tedy s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu odsouzení pro spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce pokládal napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu za vydané v rozporu se zjištěným skutkovým stavem věci, za použití nepřiléhajících zákonných ustanovení, a zároveň za zcela nepřezkoumatelná a nepřiměřená.

V návaznosti na již prezentované argumenty v odvolání žalobce zdůraznil, že nalézací správní orgán namísto postupu dle § 46 odst. 1, resp. § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zvolil postup nevhodný, a to dle § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalobce hodnotil uvedený postup správního orgánu jako účelový, neboť se k němu uchýlil patrně v té souvislosti, aby se vyhnul povinnosti splnění podmínky, kterou představuje povinnost správního orgánu vypořádat se s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Shledal-li by totiž správní orgán tyto dopady nepřiměřenými, nebylo by možno vydat zamítavé rozhodnutí. Žalobce měl za to, že žalovaná se ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádala s námitkami žalobce právě v souvislosti s tímto nezákonným postupem nalézacího správního orgánu, kdy naopak tomuto postupu v plném rozsahu přisvědčila. Žalobce se přitom domníval, že prvostupňový správní orgán nemohl žádost zamítnout za užití zákonných ustanovení, pod která svůj postup subsumoval, a to nejen z důvodu účelového vyhnutí se posouzení přiměřenosti svého rozhodnutí, ale též především z toho důvodu, že správními orgány aplikovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců přiléhají toliko na zrušení stávajícího pobytového oprávnění. Tento zákonem předvídaný postup tak pro svou aplikaci vyžaduje zahájení řízení o zrušení pobytového oprávnění, a to z moci úřední. Žalobce ovšem nebyl v pozici, kdy by mu bylo pobytové oprávnění zrušováno v rámci řízení zahájeného a vedeného z moci úřední, ale se žalobcem bylo řízení vedeno na jeho vlastní žádosti. Nalézacím správním orgánem ani žalovanou nebylo žádné řízení o zrušení pobytového oprávnění zahájeno. Za této situace proto žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů postupovaly nezákonným způsobem, neboť měly postupovat dle výše zmíněných zákonných ustanovení vztahujících se na prodloužení pobytového oprávnění (víza), resp. na jeho udělení, nikoli však jeho zrušení. Pokud tedy byl žalobce odsouzen za trestný čin a měl v důsledku toho záznam v rejstříku trestů, nebyl trestně zachovalý a správní orgán měl postupovat přiléhavě k těmto skutečnostem. V rámci svého rozhodování pak měl posoudit i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobce dále uvedl, že stejně jako v podaném odvolání je toho názoru, že správní orgány pochybily v tom smyslu, že se naprosto nevypořádaly s dikcí ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stran přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Z předmětného zákonného ustanovení přitom vyplývá, že bylo vůlí zákonodárce posuzovat přiměřenost všech meritorních rozhodnutí správních orgánů, neboť jen tak lze garantovat jejich spravedlnost. Žalobce v této souvislosti zmínil konstantní judikaturu Ústavního soudu (např. nález ve věci

sp. zn. III. ÚS 150/99), dle které při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl. V návaznosti na to žalobce trval na tom, aby byl naplněn požadavek § 174a zákona o pobytu cizinců a aby odůvodnění meritorního rozhodnutí obsahovalo úvahu stran jeho přiměřenosti v rozsahu tímto ustanovením požadovaném. Z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí však dle žalobce vyplývá, že nalézací správní orgán zcela rezignoval na svou povinnost a požadovanou úvahu neuvedl; žalovaná pak toto pochybení aprobovala, když výkladem *a contrario* uvedla, že přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců nebylo nutno posuzovat. S tímto posouzením se ovšem žalobce neztotožnil, kdy poukázal na samotnou dikci ustanovení § 174a zákona, které přímo zmiňuje, že v rámci přiměřenosti je nutno mj. posoudit zejména závažnost protiprávního jednání cizince. Dle názoru žalobce tedy bylo povinností správních orgánů minimálně intenzitu tohoto jednání posoudit, a to společně s jinými faktory, které se k přiměřenosti rozhodnutí vztahují.

Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že neexistuje zákonná překážka, která by i v případě řízení o žádosti cizinců o povolení k dlouhodobému pobytu bránila aplikaci ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle žalované je za použití § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3 zákona, tento postup možný. Žalovaná taktéž konstatovala, že dle jejího názoru není v případě postupu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců posuzování přiměřenosti rozhodnutí vůbec nutné. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, č. j. 9 A 222/2010 - 47, jehož závěry ve vyjádření podrobně citovala. Poukázala také na skutečnost, že ke stejným závěrům dospěl ve své rozhodovací činnosti také Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51. Ve vztahu k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že toto ustanovení je dle jejího názoru pouze ustanovením výkladovým, které demonstrativně stanoví, co všechno by měl správní orgán zohlednit v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí. Nejedná se tedy o jakési generální ustanovení zákona, na jehož základě by byl správní orgán povinen v každém jednotlivém případě přiměřenost rozhodnutí posuzovat. V případě takového výkladu zákona by totiž fakticky nebyl např. mezi ustanoveními § 37 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona vůbec žádný rozdíl, a tedy by nebylo třeba dané ustanovení vnitřně členit na více odstavců. Dovětek u § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jakož i na dalších místech zákona) „za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza“ by tak při přijetí výkladu žalobce zcela postrádal smysl, neboť by byl nadbytečný. Žalovaná nicméně konstatovala, že nad rámec svých zákonných povinností přesto v odůvodnění rozhodnutí zhodnotila také přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí. Tuto skutečnost přitom žalobce v žalobě záměrně zcela opomenul. Žalovaná tak uzavřela, že i tehdy, pokud by v daném případě skutečně měla být přiměřenost rozhodnutí posuzována, nebylo by vzhledem k provedenému šetření napadené rozhodnutí nepřiměřené.

Žalovaná proto navrhla žalobu zamítnout.

III. Vyjádření účastníků řízení při ústním jednání

Při jednání žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaná se z účasti na ústním jednání soudu omluvila.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu a listin provedených k důkazu při ústním jednání krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Žalobci bylo na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, o jehož prodloužení žalobce dle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců požádal.

Ministerstvo vnitra jako správní orgán prvního stupně na základě výpisu z evidence rejstříku trestů a vyžádaných soudních rozhodnutí zjistilo, že žalobce byl dne 2. 7. 2013 rozsudkem Okresního soudu v Tachově č. j. 2 T 131/2012 - 667, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 2. 2014, sp. zn. 6 To 541/2013, shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu dle § 268 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., za což byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 6 měsíců se zkušební dobou 18 měsíců. Dále byl žalobce trestním příkazem ze dne 31. 3. 2014, č. j. 3 T 41/2014 - 27, vydaným Okresním soudem v Chebu shledán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., za což byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 2 měsíců se zkušební dobou v délce 2 let, a dále k zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 26. 4. 2014.

Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2014, č. j. OAM-9082-51/DP-2013, ministerstvo vnitra žádost žalobce zamítlo dle § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť dospělo k závěru, že žalobce nesplňuje jednu z podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení pro spáchání úmyslného trestného činu.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 10. 2014, č. j. MV-105988-3/SO-2014, jako nedůvodné zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí poukázala na skutečnost, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se aplikuje tehdy, pokud je správním orgánem zjištěno, že účastník řízení byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Tato skutečnost je závažnější než nesplnění podmínky trestní zachovalosti dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona, s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kde postačuje jakýkoli záznam v rejstříku trestů cizince, tedy i za pravomocné odsouzení za spáchání nedbalostního trestného činu. Pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin přitom zákonodárce shledává jako důležitější překážku pro prodloužení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu, a proto v těchto případech správnímu orgánu neukládá povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí ve vztahu k cizinci. Nad rámec svých zákonných povinností však žalovaná uvedla, že i pokud by bylo s ohledem na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nutné v daném případě přiměřenost posuzovat, nebylo by odvoláním napadené rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců v rozporu. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce opakovaně páchá na území České republiky trestnou činnost a opakovaně tak narušuje veřejný pořádek České republiky; v žádosti přitom neuvedl žádné rodinné vazby na území České republiky. Ačkoli v průběhu řízení o žádosti žalobce uzavřel dne 12. 3. 2014 sňatek s paní V. T. T.H., která dle dostupných údajů žije na území České republiky, žalovaná uzavřela, že je ve veřejném zájmu, aby byl na území České republiky umožněn pobyt pouze těm cizincům, kteří zde neporušují trestněprávní předpisy, tím spíše úmyslně a opakovaně, což byl právě případ žalobce. Dle názoru žalované přitom tento zájem převažuje nad zájmem účastníka řízení na zachování jeho rodinných vazeb na území České republiky.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud rozhodl o věci po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. krajský soud vycházel při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je předmětem řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů (§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců). Dle § 35 odst. 3 tohoto zákona platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. V daném případě přitom správní orgán prvního stupně přistoupil ve vztahu k žádosti žalobce k aplikaci ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona, které stanoví, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Mezi účastníky řízení přitom nejsou sporné skutkové okolnosti projednávané věci, tj. žalobce v podané žalobě nezpochybňoval, že by u něj nedošlo k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin. Žalobce však namítal nesprávnost aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého lze podle názoru žalobce postupovat pouze v případě zahájení řízení o zrušení pobytového oprávnění z moci úřední. V daném případě se však jednalo o řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zahájeného na podkladě podané žádosti žalobce, a tedy mělo být postupováno dle § 46 odst. 1, resp. § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, za současného posouzení přiměřenosti zásahu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Krajský soud takto uplatněné žalobní námitce nepřisvědčil. Jak již bylo uvedeno výše, dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které se dle § 44a odst. 3 téhož zákona obdobně vztahuje také na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, *nelze dobu pobytu na území* na vízum k pobytu nad 90 dnů *prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti* tohoto víza *dle ustanovení § 37* zákona o pobytu cizinců. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Je tedy zřejmé, že na základě ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je možno také v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců aplikovat, přičemž zákon nestanoví jako podmínku, že by současně muselo být z úřední povinnosti zahájeno řízení o zrušení platnosti tohoto povolení. Pokud správní orgány nepřistoupily k zahájení řízení *o zrušení platnosti* povolení k dlouhodobému pobytu, nic jim nebránilo (a dokonce tak byly povinny učinit) přihlídnout k pravomocnému odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu právě v řízení zahájeném na základě žádosti žalobce, neboť v tomto řízení byly povinny s ohledem na zjištěné skutečnosti povinny přistoupit k aplikaci ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány obou stupňů tedy nepochybily, pokud žádost žalobce zamítly na základě uvedených zákonných ustanovení, pod která svůj postup subsumovaly. Skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, zákonodárce shledává jako závažnější překážku, což vyjádřil v samostatném ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona, jejichž aplikace se žalobce domáhá, dopadají na ostatní trestnou činnost, tj. i na spáchané trestné činy nedbalostní.

Nedůvodnou krajský soud shledal také námitku žalobce týkající se aplikace ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Z výše uvedeného je patrné, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví kritéria, která je nezbytné zohlednit při „posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí“, nikoli že správní orgány jsou povinny v každém jednotlivém případě a v každém svém rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí zohledňovat. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. V případě aplikace ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu však tomu tak není, na rozdíl např. od ustanovení § 37 odst. 2 zákona či § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, která zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ukládají. Pokud tedy dikce ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců přímo zmiňuje jako jedno z kritérií nutnost posuzovat zejména závažnost protiprávního jednání cizince, a tedy dle názoru žalobce správní orgány měly tuto intenzitu protiprávního jednání posuzovat, je nutno zopakovat, že toto kritérium je možno zohlednit toliko v těch případech, kdy zákon posuzování přiměřenosti umožňuje, tj. např. v případech aplikace ustanovení § 37 odst. 2

zákona či § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, týkající se nesplnění podmínky trestní zachovalosti, kde zákon posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince předpokládá. Jak již ovšem krajský soud konstatoval výše, v případě aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tomu tak není.

Shodné závěry přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011 - 85, dostupném na www.nssoud.cz, v němž pod body [19], [21] a [22] odůvodnění uvedl, že „zákon o pobytu cizinců v § 37 v odst. 1 a odst. 2 vymezuje různé situace, při kterých správní orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů; při aplikaci § 46 téhož předpisu pak platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Zatímco v případě důvodů vymezených ve druhém odstavci § 37 zákon o pobytu cizinců stanoví, že správní orgán musí při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, v případě odstavce prvního taková podmínka stanovena není. Správní orgán, mimo jiné s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu, dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Právě možnost zrušit dlouhodobý pobyt cizince s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje vyjádření veřejného zájmu na tom, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, vyjádřil přesvědčení, že proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít "zmírňujícího" správního uvážení, by mohly být jen mimořádné okolnosti, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti“. Na uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud navázal také ve svém rozsudku ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013 - 51, dostupném na www.nssoud.cz, viz body [14] až [17] odůvodnění.

V daném případě přitom nelze dospět k závěru, že by žalobce v průběhu správního řízení či v podané žalobě tvrdil a prokázal, že by se správní orgány v důsledku neprodloužení pobytu vůči žalobci dopustily „jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti“, a že by zde na straně žalobce existovaly nějaké mimořádné okolnosti. Žalovaná se nadto nad rámec svých zákonných povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí přiměřeností vydaného prvostupňového rozhodnutí zabývala, přičemž žalobce v podané žalobě takto přijaté závěry věcně nezpochybnil.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 23. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková